

Sygn. akt III U 281/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2018r. w Suwałkach

sprawy **I. M.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem I. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 14 marca 2018 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 14.03.2018r. odmówił I. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

Wskazał, że zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
 2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
 3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Natomiast zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Zakład odmówił I. M. prawa do renty, ponieważ komisja lekarska orzeczeniem z dnia 22.02.2018r. ustaliła, że jest on trwale częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała w dniu 14.12.2015r., tj. później niż w ciągu 18 miesięcy o ustania ubezpieczenia.

Ponadto na podstawie dowodów dołączonych do winsoku uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania, Zakład przyjął za udowodnione 30 lat 3 miesiące i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W odwołaniu od tej decyzji I. M. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, iż w okresie od 01.05.2016r. do 30.06.2017r. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, natomiast w dniu 17.01.2017r. przeszedł operację serca.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji. Powtórzył przepis art. 58 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stosowanie do którego warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Następnie wskazał na ustęp 2,3 i 4 tego artykułu 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Ustęp 3 tego artykułu stanowi, że jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Ustęp 4 tego artykułu stanowi, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

I. M. pobierał zaś rentę z tytułu okresowej całkowitej niezdolności do pracy do 30.06.2017r. Na skutek jego wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 24.10.2017r. zostało przeprowadzone jego badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 15.11.2017r. uznał odwołującego się za częściowo niezdolnego do pracy do 30.11.2020r. Jednocześnie stwierdził, iż datą powstania częściowej niezdolności do pracy jest 16.01.2017 r.

W myśl art. 14 ust. 4 i ust. 5 pkt 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nadzór nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy sprawuje Prezes Zakładu. Nadzór powyższy obejmuje prawo przekazania sprawy do rozpatrzenia przez komisję lekarską, jeżeli w wyniku kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników zostanie stwierdzony brak zgodności orzeczenia lekarza orzecznika ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy.

Zgodnie więc z art. 14 ust. 5 pkt. 3 ustawy sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia przez Komisję Lekarską w trybie nadzoru prezesa ZUS.

W związku z koniecznością zasięgnięcia opinii specjalistycznej lekarza konsultanta, organ rentowy skierował I. M. na konsultację kardiologiczną, która odbyła się w dniu 08.02.2018r. Komisja lekarska po zapoznaniu się z opinią specjalistyczną lekarza konsultanta, dokumentacją medyczną, oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania orzeczeniem z dnia 22.02.2018r. stwierdziła, iż odwołujący się jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Jednocześnie stwierdziła, iż datą powstania częściowej niezdolności do pracy jest 14.12.2015 r.

Organ rentowy wskazał, iż z akt sprawy wynika, że ostatni okres ubezpieczenia odwołującego się ustał z dniem 06.01.2013r., zatem niezdolność powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Z uwagi na fakt, iż ostatni okres ubezpieczenia ustał z dniem 06.01.2013r. I. M. uzyskalby prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy o ile ewentualna częściowa niezdolność do pracy istniałaby na dzień 06.07.2014r., tj. w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia.

Ponadto w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy tj. od dnia 24.10.2007r. do dnia 24.10.2017r., odwołujący się udowodnił 4 lata 10 miesięcy 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych 5 lat, w związku z czym nie został spełniony warunek pięcioletniego wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wyrażonego w art. 58 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Natomiast w dziesięcioleciu liczonym przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 14.12.2005r. do dnia 14.12.2015r. I. M. udowodnił 6 lat 8 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, jednakże minęło 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia z dniem 06.01.2013r., przez co nie została spełniona niezbędna przesłanka do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy wynikająca z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Stosownie do treści art. 57 ust. 2 ustawy odwołujący się uzyskałby ewentualne prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w przypadku ewentualnego uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego nie można uznać było.

Odwołujący się jest co prawda częściowo niezdolny do pracy, jednak niezdolność do pracy nie powstała w okresie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. W kwestii istnienia niezdolności do pracy, jej stopnia oraz daty powstania i czasu trwania, Sąd uzyskał dwie opinie biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi odwołujący się.

Pierwszą opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu: kardiologii - J. H., chorób wewnętrznych i gastrologii - dr n. med. Z. H. i neurologii - K. J.. Po wykonaniu badania odwołującego się i przeanalizowaniu dostępnej na tym etapie postępowania dokumentacji, rozpoznali u odwołującego się: przewlekłą chorobę niedokrwienną mięśnia sercowego, stan po zawale serca STEMI oraz leczeniu PCI + stenty w 2010r., przebyty zawał serca NSTEMI 08.2016r., stan po rewaskulizacji mięśnia sercowego 17.01.2017r., podejrzenie neuropatii obu kończyn dolnych, miażdżycę zarostową tętnic kończyn dolnych, nikotynizm, niedoczynność i wole guzkowe tarczycy, chorobę zwyrodnieniową stawów i ZUA w wywiadzie. Zaopiniowali, iż rozpoznane schorzenia, ich przebieg i stan zaawansowania powodują u odwołującego się trwałą częściową niezdolność do pracy od 14.12.2015r. Biegli nie stwierdzili podstaw do uznania odwołującego się za całkowicie niezdolnego do pracy ponieważ w trakcie badania nie stwierdzili cech nasilonej dławicy piersiowej, niewydolności serca, istotnych zmian w zakresie struktur serca w badaniu ECHO czy zmian niedokrwiennych w wykonanym w 2018r. teście wysiłkowym. Przebyty dwukrotnie zawał serca, leczenie kardiochirurgiczne, zaawansowane objawy miażdżycy, w tym niedokrwienie kończyn dolnych i objawy neuropatii powodują częściową niezdolność do pracy zarobkowej na stałe. Dodatkowo wskazali, iż objawy neuropatii obu kończyn dolnych wymagają dalszej diagnostyki, ale aktualnie taki stan nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego o dodatkową dokumentację medyczną z jednostek medycznych, w których odwołujący podejmował leczenie, Sąd uzyskał kolejną opinię lekarzy biegłych sądowych zakresu psychiatrii - J. M., psychologii - A. C., neurologii - dr n. med. R. Z., chorób wewnętrznych i diabetologii - dr n. med. E. P. i medycyny pracy - D. S.. Biegli rozpoznali u odwołującego się: przewlekłą chorobę niedokrwienną serca, stan po STEMI oraz leczeniu PCI + stent w 2010r., przebyty zawał serca NSTEMI 08.2016r., stan po rewaskularyzacji mięśnia serca 17.01.2017r., nadciśnienie tętnicze, zmianę w dolnych partiach płuc do dalszej diagnostyki, przebyte stłuczenie mózgu z krwiakiem podpajęczynówkowym, niedoczynność i wole tarczycy, alkoholową chorobę wątroby, zespół bólowy kręgosłupa odcinka L/S, chorobę zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa, przebyte zapalenie opon mózgowo - rdzeniowych w wywiadzie, miażdżycę naczyń szyjnych, miażdżycę zarostową tętnic kończyn dolnych, polineuropatię czuciową kończyn dolnych, (toksyyczną), organiczne zaburzenia nastroju, przeciętny poziom sprawności intelektualnej w sferze niewerbalnej, zespół uzależnienia od alkoholu w okresie deklarowanej abstynencji, uzależnienie od hazardu w wywiadzie i nikotynizm. Następnie biegli zaopiniowali, iż rozpoznane schorzenia, stopień ich zaawansowania i przebieg powodują u odwołującego się częściową niezdolność do pracy od dnia 14.12.2015r. na trwałe. Wskazali, iż odwołujący się (lat 58) ma wykształcenie średnie - ukończył Studium Zawodowe na kierunku społeczno - prawnym zaocznie, choć bez matury, ukończył też kurs kierownika pociągu w PKP i ustawiacza pociągów towarowych w PKP i pracował jako ustawiacz pociągów towarowych w PKP. Skarży się na bóle za mostkiem. Męczy się często. Był leczony w Poradni Kardiologicznej z powodu choroby niedokrwiennej serca od 2010r. Jest po dwóch zawałach serca w 2010r. i w 2016r. Był też leczony kardiochirurgicznie w styczniu 2017r. Ostatnio był hospitalizowany w Oddziale Kardiologii w (...)w dniach od 03.01.2018r. do 05.01.2018r., Z powodu nadciśnienia tętniczego był leczony od 2006r. Ma rozpoznaną przewlekłą chorobę niedokrwienną serca. Stan po STEMI oraz leczeniu PCI + stent w 2010r. Niewątpliwie wymaga dalszej opieki w Poradni Kardiologicznej i z tego względu jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Biegli wskazali również, że odwołujący się skarży się na bóle kręgosłupa L/S od 2011r. Obecnie bóle dolnego odcinka kręgosłupa promieniują do prawej nogi. Odwołujący się twierdzi również, że w 2017r. był pobity, ale samego zdarzenia nie pamięta, bo był w ciągu alkoholowym. Był diagnozowany w SOR w Szpitalu w E. w dniu 17.01.2017r. z powodu urazu głowy, efektu toksycznego alkoholu. Ponadto od 18.08.2017r. do 21.08.2017r. przebywał w Oddziale Chirurgicznym, a konsultujący neurolog stwierdził objawy zespołu abstynencyjnego. TK głowy z dnia 21.08.2017r. uwidoczniło drobne ogniska stłuczenia płatów potylicznych z naciekiem przekrwienia kory. Odwołujący się jest też leczony z powodu polineuropatii i wymaga dalszego leczenia w Poradni Neurologicznej. Biegli wskazali również, iż odwołujący się od 1988r. leczy z się z powodu zespołu uzależnienia od alkoholu. Ostatnie ciągi alkoholowe miał w 2017r. przez pół roku. Kilukrotnie przebył terapię uzależnienia od alkoholu, ale bez efektu. Ponownie pije od 2017r. Leczony w PZP od 2017r. z powodu bezsenności i od 2018r. z powodu depresji. Ma lęki, podaje zniechęcenie. W 2017r. był kilukrotnie hospitalizowany w Oddziale Detoksykacji Alkoholowej z powodu zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania spowodowanych użyciem alkoholu. Przebył detoksykację. Podjął też kolejną (siódmą) próbę leczenia odwykowego w warunkach stacjonarnych. Pije patologicznie 30 lat. Z karty informacyjnej z maja 2010r. wynika, że podczas drugiej

hospitalizacji w Oddziale Psychiatrycznym w (...) miał rozpoznany zespół abstynencyjny. W wywiadzie podawał, że gra na automatach do gier. W trakcie badania biegły stwierdził u odwołującego się przeciętny poziom sprawności intelektualnej w sferze niewerbalnej. Niewątpliwie odwołujący się wymaga dalszego leczenia w PZP i psychoterapii z powodu ZUA oraz

zachowania abstynencji od alkoholu. Z przyczyn psychiatrycznych odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy od około 1-2 miesięcy. Biegli wskazali również, że rozpoznana u odwołującego się zmiana w dolnych partiach płuc wymaga pilnej dalszej diagnostyki w Poradni Pulmonologicznej. Dodatkowo wskazali, iż w odniesieniu do odwołującego się przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, praca na wysokości, przy maszynach w ruchu, wymagająca pełnej sprawności psychoruchowej.

W świetle powyższych opinii należało przyjąć, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 14.12.2015r. na stałe. Jego więc żądanie o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogło być rozpoznane w trybie art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z treścią którego prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy, z zastrzeżeniem art. 101a.

W przypadku odwołującego się prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, do której był uprawniony do dnia 30.06.2017r. uzyskał na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wykazaniem co najmniej 25 lat kresów składkowych i nieskładkowych i istnieniem całkowitej niezdolności do pracy, bez konieczności wykazywania innych przesłanek, o których stanowi art. 57 ust. 1 ustawy, cytowany wyżej. Aktualnie odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy i z tego względu jego żądanie podlega rozpoznaniu na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy, należy bowiem mieć na uwadze, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte po ziszczeniu się warunków określonych w art. 57 ust. 2 nie jest tożsame z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy (całkowitej lub częściowej) nabytym wskutek spełnienia wymagań przewidzianych w art. 57 ust. 1 ustawy, a jego istnienie uzależnione jest od utrzymywania się warunku niezdolności do pracy w stopniu kwalifikowanym (sięgającym niezdolności całkowitej).

Rozstrzygając powyższe zagadnienie Sąd miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16.04.2009r. sygn. II UZP 1/09, w której zostało wskazane, że prawo renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) ustaje, gdy ustanie warunek całkowitej niezdolności do pracy (art. 101 pkt 1 tej ustawy). W uzasadnieniu tej uchwały czytamy, że przepis art. 61 ustawy o emeryturach i rentach stanowi, że prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Rozstrzygnięcia wymaga więc kwestia, czy przepis ten ma, a jeśli tak, to w jakim zakresie, zastosowanie do renty nabytej na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy i następnie utraconej wskutek ustania warunku całkowitej niezdolności do pracy, jeżeli się uwzględni, że ustanie tego prawa nie jest spowodowane pełnym ustąpieniem niezdolności do pracy, o którym stanowi art. 61, ale zmianą stopnia tej niezdolności z całkowitej na częściową. Wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że przytoczony przepis nie może znajdować zastosowania do osób, które uzyskały prawo do renty na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy i które na skutek poprawy stanu zdrowia stały się jedynie częściowo niezdolne do pracy. Niezdolność do pracy (częściowa) istnieje więc nadal mimo utraty prawa do renty. Tymczasem art. 61 niewątpliwie odnosi się do sytuacji, w których prawo do renty zostało utracone wskutek pełnego ustania niezdolności do pracy (odzyskania zdolności do pracy). Nie może zresztą być inaczej, skoro przepis ten funkcjonował przed dodaniem do ustawy o emeryturach i rentach art. 57 ust. 2, a zatem gdy obowiązywały jednakowe warunki nabywania prawa do renty dla osób całkowicie i częściowo niezdolnych do pracy. Nieuprawnione byłoby zatem nadawanie mu aktualnie treści i znaczenia, którego wcześniej nie posiadał. Należy więc zwrócić uwagę na funkcję, jaką art. 61 pełnił i nadal pełni w systemie prawa do świadczeń z ubezpieczenia rentowego, do którego wprost się odnosi. Nie powinno budzić większych wątpliwości, że chociaż odwołuje się on do niezdolności do pracy, to w istocie dotyczy pozostałych warunków prawa do renty określonych w art. 57 ust. 1 ustawy, a jego celem jest zapobieganie ustalaniu na nowo warunku stażu ubezpieczeniowego i jego "częstości" (art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 i 2) oraz warunku czasu powstania niezdolności do pracy (art.

57 ust. 1 pkt 3). W rezultacie art. 61 ustawy ma zapobiegać ustalaniu "od nowa" prawa do renty określonej w art. 57 ust. 1, gdyż niejednokrotnie spełnienie warunków określonych w pkt 2 i 3 tego artykułu byłoby bardzo utrudnione, a czasem wręcz niemożliwe w sytuacji pozostawania przez ubezpieczonego poza stosunkiem ubezpieczeń społecznych po ustaniu prawa do świadczenia rentowego. Ta funkcja art. 61 ustawy w odniesieniu do renty nabywanej na podstawie art. 57 ust. 2 nie ma jakiegokolwiek znaczenia, gdyż nabycie prawa do renty na warunkach ustanowionych w tym przepisie nie wymaga spełnienia przez określone w nim osoby warunku "częstości" stażu ubezpieczeniowego ani warunku czasu powstania niezdolności do pracy. Minimalny okres składkowy i nieskładkowy (20 lat dla kobiet lub 25 lat dla mężczyzn) raz osiągnięty nie ulega zmianie, a w przypadku osoby posiadającej taki staż ubezpieczeniowy każdorazowe powstanie całkowitej niezdolności do pracy powoduje nabycie prawa do renty. Przepis art. 61 ustawy nie znajduje zatem zastosowania do renty nabytej na podstawie art. 57 ust. 2 i następnie utraconej, gdyż prawo do tego świadczenia ubezpieczonego posiadającego określony w tym przepisie okres składkowy i nieskładkowy powstaje z dniem ponownego ziszczenia się warunku całkowitej niezdolności do pracy, niezależnie od czasu jej powstania. Są to jedyne dwa warunki, których spełnienie rodzi prawo do renty przewidzianej w tym przepisie.

Dlatego żądanie odwołującego należało ocenić w świetle art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z treścią którego prawo do renty przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełni następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W przypadku odwołującego się mimo stwierdzenia częściowej trwałej niezdolności do pracy nie można było przyznać mu prawa do renty ponieważ niezdolność powstała w dniu 14.012.2015r. a zatem po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego tytułu ubezpieczenia (zasiłek dla bezrobotnych do dnia 06.01.2013r.). W tym zakresie nie podlegają zaliczeniu okresy pobierania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc odwołanie zostało oddalone.

mt